

hos dette Parti i Løbet af det sidste halve Aars Tid, men Temperaturskiftet har ikke givet sig saa stærke Udslag som hos de to andre Partier, Socialdemokraterne og Højre — ja, jeg sætter et lille Forbehold, et lille Notabene ved Højre, hvis Stilling jeg ikke kender. Vi have haft et interessant Bevis for, hvor lidt optaget man fra radikal Side paa et givet Tidspunkt var af denne Sag, saa lidt optaget, at de Radikales Hovedorgan „Politiken“ end ikke lagde Mærke til, at der var afgivet en Betænkning fra det Udvalg, der beskæftigede sig med denne store Opgave. Vi hørte forleden, at et æret Medlem (Sigurd Berg) gjorde opmærksom paa, at „Politiken“ ikke har omtalt denne Betæknings Afgivelse med en Stavelse, denne Betænkning, som det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) nu opholdt sig ret udførligt ved. Det ærede Medlem, som nu er Ordfører i Dag (Rode), svarede forleden, at „selvfølgelig“ var denne Betænkning bleven omtalt i „Politiken“. Saaledes ser han paa Sagen nu i Tiden, at det var umuligt andet, end at denne Betænkning maatte være bleven omtalt i hans Partis Hovedorgan under hans redaktionelle Ledelse. Men ved at se efter maa han alligevel indrømme, at den er ikke bleven omtalt. Naturligvis, det er en Forglemmelse, men det er en mærkværdig Forglemmelse. Saa-dant kan hænde overfor Bagateller, maaske ogsaa overfor store Spørgsmaal, men det kan ikke hænde overfor et Spørgsmaal, der optager ens Sind, naar ens Sind tilmed er rettet paa det saaledes, at man i denne Sags gode Afgørelse ser en Vel-færdssag for vort Land. Saa kan man ikke glemme at omtale den, saa husker man den.

Det ærede Medlem huskede det imidlertid ikke den Gang, men siden kom han til at huske paa det. Betænkningen blev afgiven den 6. Maj, og de Herrer Socialdemokrater og Radikale vare da, som man vil erindre, paa det rene med, at Berg og J. C. Christensen skulde stævnes for Rigsretten. Hen paa Sommeren saa vi, at de Herrer Socialdemokrater kunde tænke sig, at en af de samme to Mænd kunde danne et Ministerium eller i hvert Fald træde ind i et Ministerium som Fagminister. Og naar man iagttager „Politiken“s Artikler i Sommerens Løb,

har man ogsaa Indtryk af, at der var et gennemgaaende Temperaturskifte. Men Hovedsagen i denne Forbindelse er — jeg peger kun paa dette her til Understøttelse af min Paastand om, at denne Sag er bleven misbrugt i Partiformaals Tjeneste —, at Sagen har ikke for dem været en Sag, som de have villet holde frem Dag efter Dag med samme Styrke, men det har været en Sag, som skulde bruges, eftersom det var bekvemt, og lægges til Side igen, naar det var bekvemt. Denne Maade at tage Sagen paa har ført til ret mærkelige Udslag.

I denne Forbindelse tror jeg saaledes, det er rigtigt at se paa det saakaldte Protesttog. Dette Protesttog, der passerede forbi Rigsdagen den 29. August, synes at være kommet noget for sent til virkelig at skulle være Udtryk for en Uvillie overfor det ærede Medlem fra Ringkøbings Stilling som tidligere Konseilspræsident og midlertidig Finansminister. Thi Tiden til at nedlægge Indsigelse mod det ærede Medlem og foretage en Demonstration, maatte naturligt have været inde, da dette Ting her satte ham paa første Viceformandspladsen. Men da var der intet Protesttog, da var der ingen Protestanter. Nej, Protesttoget startedes den Gang, det ærede Medlem var ikke første Viceformand, men Forsvarsminister i det Holsteinske Ministerium. Selve dette er et Bevis for, at Bevægelsen ikke er retliniet, men at den har været bestemt af andre Hensyn end dem, man giver Stemplets Udrensningsbestræbelser.

Men naar jeg nu nævner Protesttoget, kan jeg ikke lade være at pege paa en Episode, hvis Bedømmelse jeg synes vi alle maatte være enige om. Dette Forhold blev berørt her forleden Dag, og jeg ønsker at nævne det igen. Der hændte det, som vist aldrig er hændet før i vort Land, og maaske der heller ikke er hændet noget tilsvarende i noget andet Land, at da de Tusinder af Mennesker, Mænd og Kvinder, yngre som ældre — maaske nok mest yngre — passerede Rigsdagsbygningen, altsaa Stedet, hvor Landets Nationalforsamling, Landets lovgivende Forsamling mødes og øver sin Gerning — lad det være i al Skrøbelighed, lad det være saadan, at der er al Anledning til at øve Kritik